ב"ה | גיליון 792
ערב שבת קודש
פרשת תזריע-מצורע תשפ"ו

י-ם	18:52	19:48
ת"א	18:53	19:50
חיפה	18:54	19:51
ב"ש	18:53	19:49

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

ציפור דרור

הצרעת נקראת בארמית **'סגירו'** (תרגום אונקלוס) כי היא מורה על סגירה, טמטום הלב והמח כתוצאה מהדבורים הרעים. האדם נכנס למסגרת שלילית, מהלך נפשי סגור משינוי ותיקון.

התחלת הרפואה היא כאשר הכהן מסגיר את המצורע – שימוש בסגירות באופן מודע ויזום, כדרכו של הקב"ה ש"מרפא מר במר".

אפשר לחשוב שהתיקון של מי שנכשל בדיבורים אסורים הוא תענית דבור מוחלטת. באמת, בהתחלה צריך המצורע להגביל את דבורו, בהנחיית הכהן, לדבר רק דבורים מכוונים של קדושה ולהמנע מפטפוט, תוך עבודה על חושיו הפנימיים. אבל לבסוף המצורע מביא לטהרתו **"צפור דרור"** המפטפטת כל הזמן, לרמז שהוא כבר יכול לדבר באופן חופשי, לאחר שהגיע ל'מודעות טבעית' מתוקנת, כמו שנאמר "פטטיא דאורייתא טבין" – פטפוטי תורה הם טובים.

(מתוך "מעין גנים")

אוצר הפתגם

רפואה היא **אור-פה** – עיקר הרפואה הוא האור של הפה שמרפא.

(כ"ו סיון פ"ה)

דבורים בטלים הם מקור כל המרעין בישין בעולם הזה (ולכן בהקבלה שלנו את עשרת סוגי הדבורים האסורים של החפץ חיים לעשר הספירות העליונות, הכתר הוא דברים בטלים).

(ר"ח ניסן פ"ה)

אוצר הסיפור

קנין הארץ ביסורים

ראש חודש אייר הוא יום ההילולא של רבי מנחם מענדל מויטבסק, שבחר להתגורר בעיר טבריה. יש על כך סיפור חשוב:

ידוע שרבי מנחם מענדלי דאג לכלכלה של המתיישבים בטבריה.. פעם אחת השליח אחר לבוא, היה רעב כפשוטו – כמעט גוועו ברעב. הרי השליח היה שנה-שנתיים בחו"ל, תקופה ארוכה מאד שמחכים בכליון עינים לכספים שהוא יביא, שאפשר להתקיים. פעם אחת השליח – התאחר. באו החסידים, כל היהודים כאן בטבריה, ובכו והתלוננו בפני רבי מענדלי שהשליח לא בא ואנחנו מתים ברעב.

כשבא זמן האוכל, אני רעב, אבל כשהוא עובר אני כבר לא רעב

כמו היהודים במדבר שהתלוננו בפני למשה רבינו. איך הוא באילו נחם אותם? זה לא עבד... הוא אמר להם, ווארט שצריך להתבונן בו הרבה: כמה סעודות אתה אוכל ביום? שתים? שלש? כמה זמן לוקחת כל סעודה? רבע שעה. מתי רעבים? לפני שאוכלים. כשבא זמן האוכל, אני רעב, אבל כשהוא עובר אני כבר לא רעב. מותר לכם להיות רעבים חצי שעה ביום, שלשת רבעי שעה – סעודה אחת, שתים, שלש – אבל אחר כך אין טעם להיות רעבים, כי כבר לא זמן של אוכל. רק בזמן האוכל מותר להיות רעבים, לא אחר כך. כך זה אצלי. זה לא עבד...

זו עצה מספירת ההוד, צריך להודות בה אף על פי שלא מבינים אותה ואינה מתישבת על הלב כלל. היא לא עבדה, עדיין בוכים ומתלוננים כמו היהודים במדבר שאין לנו מה לאכול. אז הוא נאנח קשה, ואמר שאני כבר רואה שהשליח על ההר מול טבריה, עוד מעט יגיע לאחר כמה שנים, עוד מעט ה' יושיע.

הוא אמר שבגלל שכל כך התלוננתם, היה כאן נסיון שלא עמדתם בו. אם הייתם נשארים במוחין דגדלות, מקבלים את המצב באמונה, אם הייתם עומדים בנסיון,כל הישוב היה עצמאי לעולם ועד, בלי תמיכה מחו"ל – היתה פרנסה מארץ ישראל, בלי הסתמכות על חסדי חו"ל.

צריך לעמוד לשם כך באיזה נסיון, והנסיון הוא על דרך מאמר חז"ל ששלשה דברים נקנים ביסורים – תורה, עולם הבא וארץ ישראל. פשיטא שהעולים הראשונים היה להם יסורים בפשוטו, וכעת היה נסיון של יסורי ארץ ישראל – אם הייתם

המשך בעמ' הבא

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

ניסן – אתכפיא; איר – אתהפכא; אייר – "לא יגורך רע" באצילות

אייר הוא חדש של מעשה מרכבה, חדש של מרכבה. לא סתם מעשה מרכבה – בכל עולם יש מרכבה:

ב**עולם העשיה** יש את מרכבת הסוסים שראה זכריה הנביא. ב**עולם היצירה** יש את מרכבת חיות הקדש שראה יחזקאל. ב**עולם הבריאה** יש את המרכבה שראה ישעיהו הנביא, "שרפים עומדים ממעל לו... קדוש קדוש קדוש". אבל מרכבת האבות, אברהם-יצחק-יעקב-רחל, עוד יותר גבוהה – מרכבה של **עולם האצילות**, מרכבה של שרש נשמות ישראל. "אין קורין אבות אלא לשלשה, אברהם יצחק ויעקב" וההשלמה היא ברחל, שרש המלכות – הם בכל אחד מאתנו, זאת אומרת שבכל יהודי יש בחינת מרכבה. מה זאת אומרת? בטול מוחלט, כמו שהמרכבה בטלה לרוכב ומביאה אותו ליעד שלו, בלי שום הרגשת היש, רק עושה את רצון הרוכב עליה – כך אנו, עם ישראל, מרכבה לקב"ה בבטול מוחלט, רק להביא את הקב"ה, כביכול, ליעד שלו, "להיות לו יתברך דירה בתחתונים".

> חדש איר הוא כבר תיקון המדות ממש, המשכת מוחין בשביל להמתיק-לרפאות את המדות

מה ההבדל בין שתי הכוונות האלה, **איר** - "**אני הוי' רפאך**" ו**איי**ר מרכבת **א**ברהם-**י**צחק-**י**עקב-**ר**חל?

כתוב בחסידות שחדש ניסן, החדש הראשון שיוצאים ממצרים, הוא עדיין בבחינת "כי ברח העם". כלומר, הרע עדיין קיים, אנחנו רואים את מצרים רודפים אחרינו, ואנחנו בורחים (מהרע הקיים בנפשנו). מה זאת אומרת בעבודת ה', בנפש? זו עבודת אתכפיא – הרע קיים ואני בורח ממנו, בכך שאני כופה אותו, "איזהו גבור? הכובש את יצרו", אתכפיא.

אבל חדש איר הוא כבר תיקון המדות ממש, המשכת מוחין בשביל להמתיק-לרפאות את המדות. התכונות הראשונות של האדם הן קשוחות – לא טוב. אף על פי שהן ארז אדיר בלבנון – עלול להשבר, עולם התהו, כמו שארע בעולם התהו, שבירת הכלים. מה התיקון? לרפות אותו – כמו שאומרים לחיים ולברכה, לב-רכה, שיהיה רפה. מה פירוש "אני הוי' רפאך"? לרפאות את המדות, לרפאות את הלב, להמתיק. לכן כתוב שהחדש השני הוא כבר חדש של אתהפכא, לא רק אתכפיא. כלומר, יש מעלה בחדש השני יותר מניסן. בניסן "כי ברח העם", אבל אחרי קריעת ים סוף, כשמגיעים למרה והמים מתהפכים – המתקה, המשכת מוחין, עבודת ספירת העומר – יש כבר אתהפכא. אתהפכא היינו עבודת צדיקים בעוד אתכפיא היא עבודת הבינונים בתניא. זו רפואה – "אני הוי' רפאך".

אבל יש בחדש אייר עבודה עוד יותר מאתהפכא. באתהפכא יש עדיין איזו מציאות ראשונית של רע וצריך להמתיק אותה, לרפאות אותה – כמו שאדם היה חולה וזקוק לרפואה שלמה. מברכים אותו שיתרפא וה' עוזר והוא מתרפא, אבל היה חולי – יש משהו לא טוב שצריך להתרפא. מהי מרכבה? שאין שום חולי, "לא יגורך רע [לשון חולי כנודע]", כמו שכתוב על אצילות. זו מרכבת האצילות, אברהם-יצחק-יעקב-רחל, שם "לא יגורך רע" בכלל – שם אין אתכפיא ואין אתהפכא, אלא מרכבה שהיא בטול במציאות מוחלט, להביא את הרוכב, הקב"ה, ליעד שלו, לתכל'ס שלו.

(ט"ו אייר ע"ח)

אוצר קצר

תיקון הדיבור בין האיש לאישה

הדבור בין האיש והאשה הוא על דרך **תפלת לחש, בחשאי**, כמו עבודת הכהנים – רבי אברהם חיים הכהן – "בחשאי וברעותא דלבא". הוא מסביר שלהרבות שיחה הכוונה לדבר בקול רם מתוך התנשאות. עיקר הדגש כאן הוא המלה "מרבה", "אל תרבה", "כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו וכו'".

תיקון הדבור הוא חשמל, שגם חש וגם מל, גם שותק וגם מדבר. זו הדוגמא שהקב"ה לוקח מלה וגוזר אותה באמצע, ודורש שגם זה וגם זה. בעולמות התחתונים זה מתחלק לזמנים שונים, אבל בעולם האצילות זה בעת ובעונה אחת.

בעולם האצילות הדבור בין האיש והאשה הוא סוד החשמל לגמרי. בעולמות התחתונים זה גם חשמל, "עתים חשות עתים ממללות", אבל גם העתים ממללות זה בלחש, בחינת חש שבמל. לא שממש חייבים ללחוש, אבל הכוונה שאתה לא מגביה את הקול – **להגביה את הקול זה להגביה את הישות שלך, את הגאוה שלך. על זה כתוב "אל תרבה שיחה עם האשה", באשתו אמרו קל וחומר באשת חברו.**

(ה' אלול ע"ד)

המשך מ'אוצר הסיפור':

מחזיקים ראש, לא מתלוננים, הייתם נותנים לי כח לפעול עצמאות כלכלית לעולם ועד. אבל לא עמדתם בנסיון... הם התלוננו ולא קבלו את היסורים של ארץ ישראל באהבה.

קודם דברנו על איך לא להקפיד על מי שבא להרוס את הבית שלך, בגבורה– אלה יסורי ההתנחלות. אם מקבלים בשקט – ובנחישות, יש מסירות נפש, אנחנו פה ויהי מה – אז יש לצדיק כח בקדושה לפעול עצמאות אמתית. אלה התלונות של היהודים במדבר, התלונות של אי-יכולת לקבל את יסורי ארץ ישראל, שנקנית אך ורק ביסורים.

יש כאן נצח קודם להוד – הנצח הוא הכח והנחישות לעלות לארץ בכלל ואחר כך ההוד הוא ההתמדה להחזיק **פה מעמד גם במצבים הקשים המתרחשים, לקנות את ארץ ישראל ביסורים.**

(א' אייר ע"ד)

מהווה עיצוב: דעה אביחיל | 054-6580146